

Prædiken til 3. søndag efter trinitatis

Luk. 15, 11-32

”Vores punktum er ikke et punktum for Gud, men et komma”. Sådan afsluttede, afdøde præst og ekseget Anne Vig Skoven, sin prædiken over dagens tekst i 2010.

Hun argumenterede for, at man ikke behøvede at prædike over dagens fortælling, men at man i stedet skulle lade den stå alene – ukommenteret. Det skulle man, fordi det er en af de bedste historier, der nogen sinde er skrevet, og fordi det eneste, man kan gøre over for sådan en fortælling, er at forstå. Forstå, hvor revolutionerende den egentlig er – og så tage den til sig.

Det ville være let for mig, at gøre som hun sagde. At lade historien tale for sig selv, at lade den stå ukommenteret, og så gå direkte til kirkebønnen, meddelelserne og den apostolske velsignelse, sige til organist og kirkesanger, at de gerne må synge næste salme, og så kan gudstjenesten fortsætte som den plejer, og vi kan komme hjem lidt før i dag. Det ville være så let – men så nemt kan jeg vel heller ikke slippe uden om det, denne søndag?

Men historien i dag er en af de mest kendte fortællinger fra biblen. Og en af de bedste fortællinger til at illustrere Guds kærlighed til og tilgivelse af os mennesker.

Men det er også en historie, som fortæller om menneskets skyggeside. Om vores jalousi og vores retfærdighedstrang. Om vores evige higen efter at få lige så meget som alle andre, eller i hvert fald at få det vi føler os berettiget til.

De fleste af os hører historien ud fra storebrorens vinkel. Vi mærker hans vrede, hans skuffelse, hans jalousi. Her har han arbejdet hos sin far i al den tid, hvor lillebroren har været ude og føjte.

Lillebroren har brugt rub og stub af sin fædrene arv, og levet et udsvævende liv. Og alligevel bliver han mødt ved sin hjemkomst af sin far, som ikke bare kommer løbende imod ham med kys og omfavelse, men som også holder en fest for ham, alt imens den ældste søn stadig arbejder ude på marken.

Når vi læser eller hører historien ud fra storebrorens synsvinkel, har vi nemt ved at dømme lillebroren, den yngste søn. For den yngste søn har formøblet sin formue væk, mens den ældste aldrig har bedt sin far om noget. Den yngste søn er endda så snedig eller udspekuleret, at han indstuderer, hvad han skal sige til sin far ved sin hjemkomst, så han kan være sikker på, at han vil blive lukket ind i huset igen.

Redaktion

Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

Men selv om vi umiddelbart holder med den ældste søn og dømmes den yngste for hans dumdristige håndtering af sin fars penge, så er det ikke dér, vores fokus i historien skal være. Det er ikke det ustabile forhold mellem brødrene, der er det sigende ved denne her historie, selv om det godt kunne være blevet det gennemgående tema.

For det er faderen, som er vores helt i dagens fortælling. Det er ham, som gør noget helt igennem overraskende. Han overrasker os alle, både dem som Jesus fortalte historien til og os, som hører historien i dag. Vi overraskes af den måde, han modtager sin søn på. Med glæde og tilgivelse. Og selvom forældre kan tilgive de fleste af et barns dumme og farlige handlinger, så er det, den yngste søn i dagens fortælling har gjort, en næsten utilgivelig handling. For han vendte sin familie ryggen. Han valgte dem fra, han fraskrev sig dem. Han tiggede om penge, og da han havde fået dem, drog han ud i verden og brugte alle pengene på forgængelig lykke.

Han skar familiebåndet og så sig ikke tilbage, før han ikke havde andre muligheder. Så vi overraskes af faderen. Vi overraskes af, at han ikke skælder ud, at han ikke råber eller skriger af sin søn. Det overraskende er nemlig, at han løber sin søn i møde, idet han ser sin søn ude i horisonten. Han omfavner ham, og han kysser ham – og han inviterer til fest.

Selv den indstuderede tale gider faren ikke høre – for han er bare glad for, at sønnen er kommet hjem.

To gange hører vi forklaringen på faderens handling. To gange hører vi ham sige: For

min søn var død, men er blevet levende igen, han var fortabt, men er blevet fundet.

Vi skal altså forstå, at sønnen ikke bare har været bortrejst. Han har simpelthen været væk, været død, været fortabt for faderen. Og fortabelse er nemlig, når vi falder ud af levende og kærlige relationer til vores medmennesker og til vores Gud. Det er ikke bare et svigt. Det er fortabelse, som er det samme som at dø. At dø fra den verden man kender og elsker, og som kender og elsker en. Døden har ikke en eftersætning. Man vender ikke tilbage fra døden. Og derfor er faderens reaktion på sønnens hjemkomst så overraskende – fordi sønnens hjemkomst er overraskende. Det er et brud med døden, med fortabelsen.

Et brud som fortæller os, at faderen er et billede på Gud, og at Gud ikke er en Gud, der vil plage livet af os eller knuse os. Men at Gud er den, der vil genindsætte os i de levende og kærlighedsfulde relationer, vi trives i.

Det er os, som af og til afslutter historien, fordi vi er smålige og fordømmende. Det er os, som står udenfor en fest, som er i gang, med vores retfærdighedstrang og surmuleri. Men i dag får vi, sammen med den ældste søn, muligheden for at smide småligheden og fordømmelsen bort og gå med ind til den fest, som der allerede er i gang. Og som allerede er vores.

Med den invitation til fest bliver Gud vores eftersætning. Evangeliet er den revolutionerende eftersætning. Sådan at når vi har fældet vores dom, så har Gud mere at sige. Vi kan ikke få det sidste ord. Gud slipper os ikke ud i tavsheden.

For vores punktum er ikke et punktum for Gud, men et komma.

Amen

Trine Lydeking Pedersen
Ansager og Skovlund pastorat

Salmer:
724, 430, 167, 506, 474, 31